

Motivated

SİZE İLHAM VERECEK BİR DERGİ

HİROŞİMA MUCİZESİ

Cehennemden sağ
çıkan birinin şaşırtıcı
öyküsü!

Bir Mucizenin Fiyatı
Artı küçük bir çocuğun inancı

Gökten yağan "Buz"
"İmkansız" inanmak!

SAYI 8

“Allah’ım Birini Gönder!”

Bir dua ile ölümden dönüş

Hiroşima Mucizesi

Cehennemden sağ çıkan birinin şaşırtıcı öyküsü!

Kaçan Otobüs

Allah korudu

Bir Mucizenin Fiyatı

Artı küçük bir çocuğun inancı

Gökten yağan “Buz”

“İmkansıza” inanmak!

Haberler ve Görüşler

Şifa duası

Bir Duanın ağırlığı

Verebileceği tek şey bir duadır.

Dikkate Değer Sözler

Umarak Beklemek

Lütfen bizle irtibat kurunuz:

F.E.S.

MBE 101 Spring Giz Plaza No. 7
Maslak 80670, İstanbul

Email:

motivated@oasiscreations.net

Web Sitemizi Ziyaret Edin:
www.oasiscreations.net

Sayı 8

© 2002 Motivated
Her Hakkı Mahfuzdur

Eğer değişik geçmişlerden ve kültürlerden gelen 100 kişiye mucizelere inanıp inanmadıklarını sorsaydık, herhalde yanıt olarak bazı kesin evetler ve kesin hayırlar alırdık, diğerleri ise “isterdim” olabilirdi. Çoğu insan hiç beklemedikleri ve en çok ihtiyaç duydukları bir zamanda kendilerine imkansız gibi görünen harika bir şeyin olması fikrinden çok hoşlanır, fakat bazıları büyük ihtimalle bunun onlara asla olamayacağını düşünür. Bazıları ise, olacağı varsa olur şeklinde yaklaşır, diğerleri bunu hak edecek kadar iyi olmadıklarını düşünebilir, ve yine bazıları hayatlarının ve sorunlarının doğaüstü güçlerin aracılığıyla gerektirecek kadar önemli olabileceğini düşünmezler.

Evet, insanların başına görünürde kendileri belirli bir çaba sarf etmeden veya kendi istemleri dışında, imkansız gibi görünen olağanüstü olayların geldiği durumlar vardır. Çölün ortasında birdenbire bir su kaynağı bulunur; yaklaşmakta olan bir tehlikeyi haber vermek üzere bir yabancı çıkar gelir; tipide kaybolan küçük çocuk, aciz bir halde dolanırken ve donmak üzereyken aniden bir eve gelir ve kurtulur; zayıf nahif bir kadın, bir kamyonu ön tarafından tutup kaldırarak altında kalan çocuğu kurtarır; ölümcül bir hasta gece vakti parlak bir ışıkla uyanır, vücudundan tepeden tırnağa bir ürperti geçer – ve o anda tamamen iyileşir; kaybolan bir denizci bir yunus tarafından bulunur ve sahile taşınır; birisi dünyanın öbür ucundaki sevdiği birisi için dua eder ve sonra onun o anda gelmekte olan bir tehlikeden kurtulduğunu öğrenir. Duyduğumuz bu garip, olağanüstü olaylar bizi istemeden hayrete düşürür ve heyecanlandırır.

Bunlar yalnızca en uç noktadaki tesadüfler midir? Acaba birisi, bir yerde, eğer bütün olgular ve yeterli zaman verilirse bu olayları bilimsel olarak açıklayabilir mi? Yoksa da bunlar gerçekten mucizeler midir – edilen duaların doğaüstü yanıtları ve sevecen bir Allah’ın araya girerek onlara yardım etmesinin bir kanıtı mıdır?

Eğer bu güne kadar mucizelere inanmadıysanız, umarım Motivated dergisinin bu sayısını okumayı bitirdiğinizde inanırsınız ve inananların ise, umarım inançları daha da kuvvetlenir.

Christina Lane

Motivated Dergisi için

Biraz erken büyümüş sekiz yaşındaki Tess, annesiyle babasını küçük kardeşi Andrew hakkında konuşurlarken duydu. Kardeşi çok hastaydı ve paraları da tamamen bitmişti. Gelecek ay bir apartman dairesine taşınacaklardı, çünkü babasının hem doktor faturalarına, hem eve yetecek kadar parası yoktu. Andrew'yu sadece çok pahalı bir ameliyat kurtarabilirdi ve görüldüğü kadarıyla bu parayı onlara ödünç verecek kimse yoktu. Babasının gözü yaşlı annesine çaresizce, "Onu şimdi yalnızca bir mucize kurtarabilir." diye fısıldadığını duydu.

Tess yatak odasına gitti, dolabının

Bir Mucizenin Değeri

içinde saklı olduğu yerden cam bir kavanoz çıkardı. İçindeki bütün bozuk paraları yere döktü ve dikkatlice saydı. Tam eksiksiz olmalıydı. Bu işte hataya yer yoktu!

Dikkatlice paraları toplayarak tekrar kavanoza koydu, kapağını çevirerek kapattı, arka kapıdan yavaşıca dışarı süzülerek altı sokak ötedeki kapısında büyük kırmızı işaret olan eczaneye gitti.

Sabırla eczacının kendisiyle ilgilenmesini bekledi fakat kendisi çok meşguldü. Tess ayaklarını çapraz yapıp ayakkabılarını sürtuşturerek ses çıkarttı. Faydası olmadı. Çıkarabildiği kadar yüksek sesle boğazını temizledi. Boşuna. Sonunda kavanozundan bir çeyrek çıkarttı ve bununla cam tezgahın üzerine vurdu. Bu işe yaradı!

"Evet ne arzu etmişiniz?" diye sordu eczacı rahatsız olmuş bir tavırla, "Burada kaç zamandır görmediğim kardeşimle konuşuyorum," dedi sorusuna yanıt beklemeden. "Ben de sizinle kardeşim hakkında konuşmak istiyorum," diye cevap verdi Tess. "O gerçekten çok ama çok hasta ve ben onun için bir mucize satın almak istiyorum."

"Anlayamadım?" dedi eczacı.

"Adı Andrew ve başının içinde kötü bir şey büyüyor ve babam onu şimdi yalnızca bir mucizenin kurtarabileceğini söylüyor. Onun için söyler misiniz lütfen bir mucize ne kadar tutar?"

"Biz burada mucize satmıyoruz küçük kız. Özür dilerim fakat sana yardım edemeyeceğim," dedi eczacı, biraz daha yumuşak bir tavırla.

"Bakın ödeyecek param var. Eğer yetmezse, gerisini bulurum. Siz lütfen fiyatı neyse onu söyleyin?"

Eczacının kardeşi iyi giyimli bir adamdı. Eğilerek küçük kıza "Kardeşinin ne çeşit bir mucizeye ihtiyacı var bakalım?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Tess gözlerinde yaşlar birikerek. "Yalnızca çok hasta olduğunu biliyorum ve annem bir ameliyata ihtiacı olduğunu söylüyor. Fakat babam bunu

ödeyemiyor, o yüzden ben kendi paramı kullanmak istiyorum."

"Kaç paran var?" diye sordu adam.

"Bir dolar ve on bir sent," diye cevap verdi Tess, ancak duyulabilir bir sesle. "Ve olan bütün param bu, fakat gerisini bulabilirim eğer istersem."

"Bak sen ne tesadüf,"

diyerek gülümsedi adam. – "Bir dolar ve on bir sent, tam da küçük kardeşlere uygun bir mucize fiyatı." Bir eline kızın parasını aldı, diğer eliyle de kızın tek parmaklı eldivenli elini tuttu ve "Beni evinize götür. Kardeşini görmek ve anne, babanla tanışmak istiyorum, bakalım ihtiyacınız olan mucize bende var mı?"

İyi giyimli adam, Dr. Carlton Armstrong'du, mikrocerrahi dalında uzman bir cerrah! Ameliyat ücretsiz olarak yapıldı, Andrew çok geçmeden eve geri döndü ve sağlıklıydı.

Anne ve babası mutlulukla onları bu günlere getiren olaylar zinciri hakkında konuşuyorlardı. "O ameliyat," diye fısıldadı annesi, "bir mucizeydi, merak ediyorum kaç para tutardı acaba?"

Tess gülümsedi. O bu mucizenin tam olarak kaç para tuttuğunu biliyordu – bir dolar ve on bir sent, artı küçük bir çocuğun inancı!

Anonim
– Uyarlama

6 Ağustos 1945. Japon Kenti Hiroşima'nın büyük bir bölümü atom bombasının ilk kez savaşta kullanılmasıyla yok oldu. Bombanın neticesinde tahminen 60.000 ila 70.000 insan öldü veya kayboldu. İnfilak noktasından itibaren, çevresinde kalan 3.2 km. çaplık alan içerisinde yalnızca 12 kişi, 1.6 km. çaplık alan içerisinde ise yalnızca iki kişi hayatta kaldı. Bunlardan birisi, o zamanlar 13 yaşında olan Bay Yoji Saito idi. İnanılmaz öyküsünü şöyle anlatıyor...

Ailem Hiroşima'nın çok tanınmış bir ailesiydi. Ben Hiroşima samurailerinin 17 kuşak öncesinden geliyorum. Modern Japonya'da cetleri samurai olanlar çoğunlukla yüksek eğitim görmüş sınıftadır. Benim büyükbabam tanınmış bir doktordu ve babamın da doktorluk yaptığı bir hastanesi vardı. Hastane arazisi içinde yer alan büyük bir evde yaşıyorduk.

O dehşet günü, sabahleyin hava akını sirenlerinin tiz sesiyle uyandığımı hatırlıyorum. Anlaşılan bir saldırı bekleniyordu, fakat saat 7.30 da ortalık sessizdi – çok sessizdi! Ben okula giderken, şehrin üzerinde garip ve korkutucu bir durgunluk vardı. Okul binasına saat tam 8.00 olmadan önce vardım ve her zamanki gibi diğer 250 öğrenciyle, okulun bahçesinde olağan sabah jimnastiğini yapmak üzere sıraya girdim. Sonra birden inanılmaz parlak ani bir ışık hepimizi havadan vurdu.

Ondan sonra bana ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, ya da ne kadar süre baygın kaldığımı. Bütün bildiğim, bir müddet sonra gerçek bir dehşet ve ölüm kabusunun içinde uyandığım. Şaşkınlık içerisinde kendimi, bomba patladığında olduğum okul bahçesinin 200 metre uzağında buldum. Etrafıma birçok sınıf arkadaşımın vücudu saçılmıştı. Hepsisi de

HIROŞİMA MUCİZESİ

**Cehennemden sağ çıkan
birinin şaşkırtıcı öyküsü**

ölü değildi. Fakat ister ölü olsun ister canlı, artık tanınır halde değillerdi. Yüzleri erimişti ve hepsi aynı görünüyordu! Bazısı parçalanmıştı veya bazısının bütün vücut derisi yanmıştı.

Bir oğlan kontrol edilemez bir şekilde ağlıyordu. Onu tanıyamadım, bu yüzden ismini sordum, en iyi arkadaşım Suari'ydi, dehşete düştüm! Acınacak halde su istedi, fakat göremiyordu, bu yüzden onu molozların arasından birkaç yüz metre ilerideki nehre kadar götürmeyi başardım. Fakat oraya vardıktan sonra suyun yüzeyini bulamadım. Üzeri tamamen korkunç patlamanın fırlattığı insan ve hayvan vücutları, tahtalar ve enkazla kaplanmıştı. Suari orada nehirden öldü.

Sonra ben evime giden yolu bulmaya çalıştım. Etrafımdaki dehşeti yalnızca tek bir kelimeyle tarif edebilirim – cehennem! Gerçekten cehennemdi! Her yerde alevler yükseliyordu ve gün ortası olmasına rağmen gökyüzü karanlıktı, dumanlarla kaplıydı ve yanan şehirden yansıyan korkutucu bir kor kırmızılığı vardı. Her şey erimişti ve siyahtı. Ayakta kalan birkaç tek tük bina harabeye dönmüş, tanınmaz haldeydi. Acınacak inilti, şaşkın ve ölmek üzere olan insanların ağlamaları, hıçkırıkları bütün havayı kaplamıştı. Normalde okuldan eve yürümem

20 dakika sürerdi. O gün 12 saat sürdü. Arada bir ayaklarımın altındaki enkazların arasından eller uzanıp bileklerimi yakalıyordu. Durup kimisine yardım etmeye çalıştım. Patlamada hemen herkes ölmemişti; kimisi el yordamıyla sokaklarda iki üç gün sendeleye sendeleye dolaşmıştı, güçlkle tanınır bu insanlar – yaşayan ölüleri.

O akşam saat 8.00 de eskiden evim olan moloz yığınına buldum. Sevinçle annemin hayatta olduğunu gördüm. O da benim hayatta kaldığımı görünce sevince boğuldu. Ağlayarak birbirimizin kollarına atıldık.

“Neden Yogi,” diye hayretle bağırdı bir an sonra, neden çıplaksın? Kıyafetlerin nerede? İşte ancak bundan sonra ne kadar inanılmaz bir şey olduğu kafama dank etti. Şiddetli infilak üzerimdeki giysileri son parçasına kadar alıp götürmüştü ve başımdaki son saç teline kadar hepsini yakmıştı, fakat vücudumda tek bir yanık yoktu! Bu gerçekten mucizevi bir şeydi, çünkü daha sonra öğrendiğime göre, benim bulunduğum okul bahçesi bombanın patladığı noktadan sadece 700 m. (yarım milden az) uzaklıktaymış.

Daha sonra kamyonla bazı askerler geldi ve annemle beni bir bomba sığınağına götürdüler, orada uymaya çalıştık. Ertesi sabah olduğunda yangınların çoğu sönmüştü. Sonra ki birkaç gün boyunca Hiroşima'nın kararmış kalıntıları arasında boşuna babamı arayıp durdum. Sanırım büyük ihtimalle hastanenin yıkıntılarının altında gömülü kaldı, çünkü ondan bir daha hiç haber alamadık.

O günlerde hiç kimse radyoaktif serpintisi ve radyasyon hastalığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden Allah beni o ilk patlamadan mucizevi bir şekilde esirgemiş olsa da, çok geçmeden radyoaktif serpintiye maruz kalmaktan ve radyasyon bulaşmış zehirli yiyecek ve su yüzünden fena halde hastalandım. Çok yüksek ateşle yatağa düştüm ve hiçbir şey yiyemez oldum. Sürekli sayıklamaya ve şahit olduğum dehşeti tekrar yaşadığım korkunç kabuslar ve halüsinasyonlar görmeye başladım. Her an ölmeyi bekliliyordum. İşte ben o zaman Allah'a bu kabusları ve sanrıları alması ve

hayatımı kurtarması için dua etmeye başladım. Kabuslar kesildi, dualarım cevap buldu ve Allah beni mucizevi bir şekilde iyileştirmeye başladı.

Ondan sonraki beş yıl boyunca, güçsüzlüğüm ve radyasyon hastalığım devam etti. Bu süre zarfında hiç büyümедim. Sesim aynı kaldı ve normal bir erkek çocuğu gibi gelişemedim. Annem sonunda bir sirk cücesi olup çıkacağımdan endişe ediyordu. Fakat ben hala her gün Allah'a beni tam olarak sağlığıma kavuşturması için dua ettim ve gerçekten 19 yaşındayken bir yıl içerisinde 15cm. birden uzadım ve vücudum tamamen gelişti.

Uzun seneler boyunca, bütün bu başımdan geçenleri hiç kimseye anlatmadım çünkü, diğer insanlar radyasyondan yüksek dozda etkilenmiş olan bizleri, yaşayan ölüler olarak görüyor ve her an ölümün eşiğinde olduğumuzu düşünüyorlardı. Aynı zamanda, radyasyona maruz kalmış olanların doğacak çocuklarının anormal olabileceği ve biçim bozukluğu taşıyabileceği de düşünülüyordu. Onun için evlenmeyi düşüneneğim bir kıza geçmişimi ve deneyimlerimi anlatmam gerektiğini hissettim ve bu nedenle birkaç kız benimle evlenmeyi reddetti. En sonunda biri karım olmayı kabul etti ve Allah'a çok şükür üç tane normal, sağlıklı, harika çocuğumuz oldu – Bir seri mucize daha!

Allah'ın insanı olduğunu ne kadar sevdiğini ve korumak istemesini, daha derin olarak ancak, Hiroşima bombası deneyimi ve yaşadıklarımın çok seneler sonra kavrayabildim. Ondan önce Allah'ın beni neden mucizevi olarak esirgemiş olduğunu bir türlü anlamamıştım. Fakat şimdi inanıyorum ki O benim hikayemi anlatarak dünyayı uyarmamı – cehennem bütün dehşetini ortaya döken, kesinlikle delice, son derece tehlikeli, aşağılık, milyonlarca masum erkeğin, kadının ve çocuğun yanan bir tek ani alev içerisinde yok edilebildiği bir savaşa – nükleer savaşa karşı uyarmamı istiyor.

Aynı zamanda hikayemin, onu duyan herkese Allah'ın mucizeler yapabildiğine dair cesaret vermesini isterim. Eğer Allah sizin yaşamanızı istiyorsa, o zaman sizi hiçbir şey öldüremez – atom bombası bile!

14 Haziran, saat 16.00 da kardeşim Jack, şehrin merkezinden geçen ana caddenin altında açılmış 3 metre derinliğindeki hendeğin içine iniyordu.

Paydos saati yaklaşmıştı. Bir kaynakçı olan Jack, o gün işinin belirli bir bölümünü tamamlamadan gitmek istememişti. Paydos edip giden arkadaşlarına hoşça kal diyerek kaynak çubuğunu sağ eline aldı ve elektrik kablosu da beraberinde hendeğin içine indi. Başı yolun yüzeyinden oldukça alçaktaydı.

Üzerindeki trafik yoğunu. Jack arabaları ve kamyonları göremiyor, fakat titreşimlerini alıyordu. Ara sıra çukurun kenarından bir çakıl taşı kopup içeri düşebiliyordu. Jack bunlara aldırmış etmedi.

Jack'in görevi yeni ana boru hattının ek yerlerine hem içten hem dıştan kaynak yapmaktı. Doksan santimeter çapındaki borunun içinde sürünerek ilerledi, kaynak arkının parlak ışığından gözlerini korumak için yüz siperini indirdi ve çalışmaya koyuldu. İç kısımların ek yerlerini tamamladıktan sonra sürünerek borunun dışına çıktı. Bu sırada saat 16.30'du. Dış kısmı kaynaklamaya başladı. İş yarılادığında, tutulan bacaklarını açmak için ayağa kalktı. Gerindi, boruya doğru döndü, koruyucu siperini tekrar yüzüne indirdi,

Birdenbire çukurun üstündeki toprak içeri çöktü. Tonlarca toprak üstten ve arkadan tazyikle üzerine yığıldı. Jack balyoz

“ALLAH'IM

BİRİNİ GÖNDERİ!”

yemiş gibi şiddetle boruya çarptı. Dizleri üzerinde, yüzü koruyucu maskeyle kapalı, boruya doğru büyük bir baskıyla sıkışıp kalmıştı. Canı yanıyordu, burnu kaniyordu ve başını oynatamıyordu.

Jack seslenmeye çalıştı. Üç kere bağırdı. Sesi yüz siperinin içinde boğulup gitti. Oksijen harcamamak için yavaş nefes almaya çalıştı.

Jack'in aklına ölebileceği geldi.

Yavaşça dua etmeye başladı ve devam etti. Gözleri açıktı, fakat her şey kapkaraydı.

Sağ elinden bir serinlik geçtiğini hissetti, Parmaklarını oynattı ve rahatça hareket edebildiklerini fark etti. Sağ eli gömülü değildi. Eliyle etrafı kazarak, koluna doğru bir hava deliği açmaya çalıştı, fakat toprak çok fazla ağırdı. Bir işe yaramadı.

Sonra kaynak çubuğunu o elinde tuttuğu aklına geldi. Parmaklarıyla araştırdı. Onu buldu, hala tutturacına takılıydı. Sıkıca yakaladı ve boruya çarpmasını umarak hareket ettirdi. Aniden bileği sarsıldı, anlaşılan bir ark çakmıştı – elektrik akımı parlak turuncu ışığını çıkarıyor olmalıydı. Bu şekilde ark çıkartıp dikkat çekmeyi umarak boruya vurmaya devam etti.

Çok garip görünüyor olmalı diye düşündü Jack. Yer altından dışarı uzanan bir el boruya vurarak ark çıkartıyor – gerçekten çok garip bir görüntü olmalı!

Ne kadar zamandır gömülü olduğunu düşünmeye başladı, çünkü saati bilebileceği hiçbir yol yoktu. Hendeğin üzerindeki kaynak makinesinin motorunda ne kadar benzin kalmış olabileceğini merak etti – turuncu arkın dikkat çekebileceği karanlığa kadar yetecek miydi? Sonra o günün senenin

neredeysi en uzun günü olduğunu hatırladı. Hava saat dokuzdan evvel kararmayacaktı. Yine de eğer bu küçük mezarda yeterli oksijeni olursa ve benzin dayanırsa, belki....

Biraz yukarısında, üzerinden geçen yüzlerce insanı düşündü. Ailesini düşündü ve küçük torununu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Birkaç kilometre ötede başka bir çalışmada görevli olan asistanı Tommy’i düşündü.

Burada oturup beklemekten ve ışık çaktırmaktan ve koruyucu maskesinin içine yeterli hava gelmesini ummaktan başka bir şey olmadığına karar verdi. Orada öylece beklemek ve dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu, “Allah’ım birini gönder!”

Şehrin başka bir semtinde Jack’in asistanı Tommy, o günkü işini bitirmişti. Tommy kırk yedi yaşındaydı, Jack ise kırk bir. Birbirlerini on beş yıldan beridir tanıyorlardı ve yakın arkadaşlıklar. Biraz sonra daha da yakın olacaktı, çünkü sonra ki birkaç dakika içerisinde Tommy, Jack’in çaresizce ettiği duanın cevabı olacaktı!

Tommy, Jack’in şehir merkezindeki çalışmada yer aldığını bilmiyordu. Kamyonuna binerek doğrudan evine gitmek düşüncesiyle yola koyuldu. Üzerinde gittiği yol, birkaç dakika içerisinde eve varmasına sağlayacak süper bir otoyoldu.

Fakat Tommy yoluna devam ederken, yolunda gitmeyen bir şey varmış gibi bir duyguya kapıldı.

Bu duyguyu üzerinden atmaya çalıştı. Kamyonu sürmeye devam etti. Garip ve izah edemediği duygu gittikçe arttı. Gidip şehir merkezindeki çalışmayı kontrol etmesi gerektiğini düşündü, sonra bu fikirden vazgeçti. Bu, trafiğin hat safhada yoğun olduğu bir saatte, yolundan 9.6 km. uzağa sapması demektir. Tommy kavşağa yaklaştı ve aniden döndü. Yaptığını kendine izah etmeye çalışmadı, yalnızca döndü.

Bu arada Jack dua etmeye devam etti. Aynı basit duayı ediyordu, “Allah’ım birini gönder!” Durumu gittikçe daha zorlaşıyordu, Bütün bu süre zarfında dışarıdaki kaynak makinesinin motor sesini dinlemişti. Artık karanlık olmuş mudur diye merak ediyordu. Sanki bir asır geçmişti. Kafasında her şey belirsizleşmeye başlamıştı.

Tommy şimdi ana caddede ilerliyordu. Çalışma iki koldan yapılıyordu. Kamyonunu çökükten birkaç sokak ötede bir noktada durdurarak indi. On beş dakika kadar bir mühendisle konuştu. Ona, hala içini kemirmeye devam eden o duygudan söz etmedi. Saat 5.45’ti. Etraf hala apaydınlıktı. Çukurda ise Jack birkaç ark daha çaktırmıştı. Artık karanlık olduğunu düşündü. Motorun pat pat çalışmasını dinledi. Birinin gelmesini umut etti -- bir an evvel. Panik halinde olmadığına biraz şaşırды, Jack sadece dua etmeye devam etti, “Allah’ım birini gönder!”

Yukarıda caddenin biraz aşağı kısmında, Tommy kamyonuna bindi, arkadaşlarına hoşça kal dedi ve tekrar yola koyuldu. İçini

(devamı 10. sayfada)

Bir Dua'nın Ağırlığı

Yoksul dul
kadının
çocukları
için yiyeceği
ihtiyacı vardır.
Verebileceği
tek şey bir
duadır.

Bir duanın ağırlığı ne kadardır? Bir duayı tartmayı deneyen benim tanıdığım tek adam da bunu hala bilmiyor.

Bir zamanlar bildiğini zannetmişti. O zamanlar şehrin batı tarafında bir bakkal dükkanı vardı. 1918 yılına girmeden bir hafta evvel, yorgun görünüşlü bir kadın dükkana gelmiş ve ondan çocuklarına bir akşam yemeği hazırlamak için yeteri kadar yiyecek istemişti. Adam ona ne kadar ödeyebileceğini sordu.

“Kocam savaşta öldü,” diye cevapladı kadın. “Bir duadan başka verebilecek hiçbir şeyim yok.”

Adam o günlerde pek de duyarlı olmadığını itiraf ediyor. Bir bakkal dükkanı, bir ekmek kuyruğu gibi çalıştırılmazdı.

“Bir kağıda yaz” dedi öfkeyle ve diğer müşterilerle ilgilenmek üzere döndü.

Fakat hiç beklemediği bir halde, kadın cebinden katlanmış küçük bir kağıt çıkardı ve açarak tezgahın üzerinden ona uzattı. “Bunu dün gece hasta bebeğimin başında beklerken yazmıştım.”

Bakkal daha şaşkınlığı geçmeden kağıdı aldı, fakat sonra da bu yaptığına pişman oldu. Ne yapacaktı şimdi bunu? Ne söyleyebilirdi.

Sonra aklına bir fikir geldi. Kağıdı okumadan onu eski model terazisinin bir kefesine koydu ve “Bakalım ne kadar yiyecek çekermiş?” dedi.

Hayretine karşılık, diğer kefeye bir somun ekmek koyduğunda terazi yerinden oynamadı. Başka yiyecekler ilave ettikçe – aceleyle eline ne geçerse koyuyordu, çünkü müşteriler bakıyordu – terazi gene yerinden oynamadı. Yüzü iyice kızardı, utandı, heyecanlı ve şaşkın bir hal aldı.

Sonunda, “Terazinin bütün aldığı bu kadar. Al sana bir torba.” dedi ve arkasını döndü.

Kadın hafif bir hıçkırıkla torbayı aldı ve yiyecekleri içine koymaya başladı, yalnızca arada bir durup elbisesinin koluyla gözyaşlarını siliyordu. Bakkal bakmamaya çalışıyordu, fakat kadına büyük bir torba vermişti ve istemese de dolmadığını görüyordu. Tezgahın altına büyük bir parça peynir attı. Eğer kendini tutmayıp kadına bakmış olsaydı, çekingen bir gülümseyiş ve minnet dolu derin bir bakışla verdiklerinin karşılığını almış olacaktı.

Kadın gittikten sonra, bir önceki müşteride gayet iyi çalışan terazisini inceledi. Ne zaman ve nasıl olduğunu bir türlü anlayamadı, fakat terazi kırılmıştı.

Adam o kadını daha önce hiç görmemişti ve bir daha da hiç görmedi. Fakat hayatının sonuna kadar o kadını, dükkanına gelmiş gitmiş bütün diğer kadınlardan daha iyi hatırladı ve üzerinde onun basit duası yazılı olan ince ve uzunca kağıt parçasını hep sakladı: “Lütfen Allah’ım bugünkü rızığımızı ver.”

Anonim

“İmkansız” a inanmak...

Afrika'nın
üçra köylerinden
birinde bir çocuk iniltiler
ve titremeler içindeydi, çünkü ateşi
iyiden iyiye yükselmmişti. Çocuğun bakımına
yardım eden doktor ateşi düşürmek için elinden
geleni yapmıştı, fakat ihtiyaçları olan bir buz torbasıydı.
Bu düşünceyi hemen kafasından attı. En yakın buz, bir
günlük zor bir yolculuk uzaklığındaydı.

“Allah sevgili oğlum için buz gönderemez mi?” diye
sordu hasta çocuğun annesi. Sonra doktora, bir seferinde
ona söylemiş olduğu bir şeyi hatırlattı, – Allah'ın, inanlar
için mucizeler yapmayı çok sevdiğini!

“Bu doğru,” dedi doktor. “Fakat buz? – Burada?”
Doktorun tereddütlerine kulak asmayan anne,
“Dua etmeyecek miyiz?” diye sordu yeniden sakince.

Böylece dua ettiler, doktor çok belirli olmayan,
genel bir dua etti, fakat sonra oğlanın annesi taşı gediğine
oturttu.

“Allah'ım eğer oğlumun iyileşmesi için buz
gerekliyorsa, Siz bunu gönderebilirsin. Buna inanıyorum!”

Duasını daha bitirir bitirmez, kulübeden içeri
ceviz büyüklüğünde bir dolu tanesi yuvarlandı. Dışarı
baktıklarında, gökten dolu taneleri düştüğünü gördüler.

“Allah kendine özgü harika yöntemiyle cevap
verdi!” diye bağırды anne.

Dolu fırtınası yalnızca mevziydi, köyün ekinlerine
zarar vermedi. Oğlan tamamen iyileşti. Mucizenin
haberi komşu köylere yayıldı ve duyan herkesin inancı
kuvvetlendi. – Ve doktora da Allah'ın “imkansız” duaları
cevapladığı hatırlatılmış oldu!

Anonim

Büyük kentin yoksul
kesiminden küçük
bir çocuk inancına
çok bağlıydı, birisi
düşüncesizce, onun
Allah'a duyduğu bu
saf inancını sınamak
veya sarsmak istedi
ve ona şöyle sordu;
“Eğer Allah seni
bu kadar seviyorsa
neden sana daha iyi
bakmıyor? Neden
hiç kimseye sana
ayakkabı, sıcak tutan
bir palto ve daha iyi
yiyecekler getirmesini
söylemiyor?” Küçük
adam biraz düşündü;
sonra gözlerinde
yaşlarla şöyle dedi,
“sanırım birisine
söylemiş, fakat o birisi
unutmuş!”

(7. sayfanın devamı)

kemiren duygu daha da arttı. Işıklara geldi. Kestirmeden tekrar otoyola gireceği sapağa gelmişti. Eğer olduğu caddeden devam ederse, yolundan daha da uzaklaşmış olacaktı. Tommy kısa bir an için frene bastı, sonra aynı yoldan devam etti.

Yeraltında Jack sonunda ark çaktırmaktan vazgeçti. Çok hızlı nefes almasına neden oluyordu. Daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Nefes alamıyordu.

Aynı anda yukarıda, Tommy arkadaşının gömülü olduğu noktaya vardı. Olağandışı bir şey görünmüyordu. Kaynakçı dükkanının kamyonunu fark etti. Fakat bu Jack'in hiç kullanmadığı bir kamyondu. Tommy aşağıdaki çukurda dükkandan başka bir adamın olduğunu düşündü. Hala gözüne olağandışı bir şey çarpmamıştı.

Sonra Tommy eli gördü – ve hareket ettiğini de!

“Aman Allah'ım!” dedi fısıldayarak.

Hendeğin içine atladı ve bir köstebek gibi elleriyle kazmağa başladı. Çok fazla toprak yığılmıştı. Hendekten dışarı tırmandı, dönüp ele baktı ve ürperdi. Kaynak motorunu kapattı, trafiğin arasından hızla yolun karşısındaki bir garaja koştu.

Yeraltında Jack motorun pat-patlarının kesilişini işitti. İşte ondan sonra ölmek için hazırlanmaya başladı. Artık bittiğini biliyordu. Tıkanmıştı ve üzerine çöken ağırlığı atmaya çalışıyordu.

Tommy yalnızca birkaç adım ötede, garajdaki adamlara bağırdı, “orada canlı bir adam gömülü! Çabuk bir kürek verin.”

Tommy bir kar küreğini kapığı gibi, gerisin geriye caddenin karşısına seğirtti. Elin dışarıda kalmış olduğu yere koştu, hala arkadaşısı olduğunu bilmiyordu.

Jack, aşağıda başının üzerinde fazladan bir ağırlık hissetti, Üstünde birisinin olduğunu anlamıştı. Kendinden geçmemek için direnmeye çalıştı.

Garajdaki adamlar yetiştii.

“Polisi arayın. İleride bir yangın kutusu var,” diye seslendi Tommy.

Tommy kazmaya başladı. Bir kol saati göründü. Saat kayışını tanır gibi oldu. Kazmaya devam etti, adamın yan tarafı açığa çıkana kadar kazdı. Hala nefes aldığını gördü, fakat solunumu çok zayıftı.

Sonra Tommy kardeşimi tanıdı, fakat Jack o zamana kadar bayılmıştı. Tommy çılgınca kazmaya devam etti.

Yardım ekibi geldi. Kurtarmak için bir yandan kazmayı sürdürürken, Jack'a oksijen maskesi taktılar. Hareketli caddeden bir kalabalık toplandı.

Jack, onu sedyeye yatırdıklarında kendine geldi. Saat 18.30'du. Tommy'yi seçebildi.

“Beni kim buldu?” diye sordu.

“Ben buldum,” dedi Tommy.

Jack dudaklarıyla sözcüklere şekil verdi, “Seni gönderdiği için Allah'a şükürler olsun!”

**Felaket, facia
veya ani bir
korkuyla
karşı karşıya
kalındığında,
ilahi yardımın
yalnızca bir
dua uzaklıkta
olduğunu
bilmek çok
harika bir
duygudur.**

Dua iyileştirir mi? Inananların her zaman bildiğini, bilim adamları yeni keşfediyor. Her iki akciğerindeki kanseri son evresine gelmiş ilk hastamı tanıdığımda, yerleşik eğitimime devam ediyordum. Ona hangi tedavi alternatiflerinin olduğunu ve bunların çok az işe yarayacağını düşündüğümü söyledim. Son derece akıllı bir kararla hiçbir tedavi alternatifini seçmedi.

Ancak her ne zaman hastaneye onu görmeye gitsem, yanında şarkı söyleyip dua eden ziyaretçiler görüyordum. İyi, diye düşünüyordum, çünkü yakında onun cenazesinde şarkı söyleyip dua edecekler.

Bir yıl sonra artık başka bir yerde çalıştığım. Sırada, bir meslektaşım eski hastamı görmek isteyip istemediğimi sormak için bana telefon açtı. Görmek mi? Onun hala yaşadığına inanamıyordum. Göğüs röntgenlerini inceledim ve hayrete düştüm. Adamın akciğerleri tamamen temizlenmişti - hiçbir kanser izi yoktu. Radyolog, bana göz ucuyla bakarak "Tedaviye çok iyi cevap verdi" dedi: *Tedavi mi? Tedavi görmüyordu ki,* diye düşündüm, tabi duayı tedaviden saymazsak.

Okuduğum tıp okulundaki iki profesöre olup bitenleri anlattım. Hiçbiri, adamın iyileşmesinin bir mucize olduğunu kabul etmek istemiyordu. Birisi, "Bu, hastalığın doğal seyriydi," dedi. Diğer profesör, omuz silkip "Bunlar olur," dedi.

Çocukluğumda sahip olduğum inançtan çoktan vazgeçmiştim. Şimdi modern tıbbın gücüne inanıyordum. Dualar, bana keyfi uydurmalar gibi görünüyordu. Dolayısıyla bu olayı aklımdan sildim.

Yıllar geçti ve şehirde büyük bir hastanede baş hekim oldum. Hastalarımın birçoğunun dua ettiğinin farkındaydım, ancak dualara pek güvenmiyordum. Sonra, 80'lerin sonunda birtakım çalışmalara tanık oldum. Birçoğu sıkı laboratuvar koşulları altında yürütülmüştü. Ve bu çalışmalar, duaların birçok fiziksel koşulda önemli değişimlere yol açtığını gösteriyordu.

Haberler ve Görüşler

Şifa Duası

Bunların arasında muhtemelen en ikna edici olan çalışma, kardiyolog Dr. Randolph Byrd tarafından yapılmıştı ve 1988 yılında yayınlanmıştı. Bir bilgisayar, bir Devlet Hastane'nin koroner bakım ünitesinde yatan 393 hastayı dua edilen ve edilmeyen olarak iki gruba ayırmıştı. Hiç kimse hastaların hangi gruba dahil edildiğini bilmiyordu. Dua edenlere sadece hastaların ilk adları ve sağlık sorunları hakkında kısa bir açıklama veriliyordu, ve onlardan, hastalar taburcu edilinceye kadar her gün dua etmeleri isteniyordu ancak nasıl dua edecekleri ve dualarında ne diyecekleri konusunda bir talimat verilmiyordu.

Çalışma on ay sonra tamamlandığında, kendileri için dua edilen hastalar bundan çok çeşitli alanlarda yarar görmüştü:

* Bu hastalar, dua edilmeyenlere göre beş kat daha az antibiyotik ihtiyacı duyuyordu.

* Konjestif kalp yetersizliği yaşama ihtimalleri diğer gruba göre 2½ kat daha düşüktü.

* Kalplerinin durması ihtimali diğer gruba göre çok daha düşüktü.

İncelenen tıbbi yöntem, dua yerine yeni bir ilaç veya cerrahi bir yöntem olsaydı, muhtemelen bir devrim olarak göklere çıkarılacaktı. İnançm iyileştirme gücünü sorgulayan bir kitap yazan ve koyu bir septik olan Dr. William Nolen bile, şu sözleri söylemiştir: "Bu geçerli bir çalışma ise, biz doktorlar dua reçeteleri yazmalıyız."

Yazan: James
R. Yates,
Reader's
Digest, Mart
1996

Umarak beklemek

Bir ok attığımızda, nereye düştüğünü görmek için bakarız. Denize açılan geminin geri dönmesini gözleriz. Tohum ektiğimizde mahsul almayı umarız. Dua ettiğimizde de bir cevap ümit edip beklememiz gerekmez mi?

Sınıra geldiğimiz o çok küçücük zaman aralığında eğer vazgeçmezsek, inanılmaz şeyler olabilir

İnanç görünmezi görür, inanılmazı inanır ve imkansızı elde eder.

İnanç bindiğimiz ümit gemisinin yelkenini gitmek istediğimiz yöne doğru yol aldırır rüzgardır.

Umut inancın karanlıkta tutunduğu elidir.

Eğer gerekiyorsa büyük bir adım atmaktan çekinmeyin. İki küçük sıçrayışta bir dar boğazı geçemezsiniz.

Umutlu inanç, küçük bir kızın özellikle yağmur duası etmek üzere çağrıldıkları toplantıya şemsiye olarak gelmesine neden olmuştu. Büyükler güneş gözlüğü takmıştı.

Ümit ederek yaşarsak, güvenerek inanırsak ve olumlu dua edersek hayatımızda harika şeyler olur.

İnanç bize bugüne güvenle bakmak yarını da umutla beklemek için cesaret verir.